

Nicole Boyle Rødtnes

DEN NYE VERDEN
ZOMBIE JÆGER
MENNESKENES BEDRAG

Illustreret af Bodil Bang Heinemeier

For et år siden var menneskeheden ved at uddø. Zombier havde overtaget verden. Alle forsøg på at stoppe dem var slået fejl. En gruppe overlevende traf det ultimative valg. Bomber blev placeret over hele kloden. De var fyldt med radioaktivitet og skulle udrydde zombierne en gang for alle. Menneskene rejste til øen Kenowa. Det eneste sted, der ikke blev bombet. Der ville de bygge deres nye samfund. Men nu truer zombierne igen, og menneskene er nødt til at tage ekstreme midler i brug for at overleve ...

Kapitel 1: På mission

(ALO FORTÆLLER)

Zombiens tænder borer sig dybt ned i min skulder. Den flår kød af mig, som var jeg et kyllingelå. Skiller kød fra knogler og får hæfteklammerne, der holder de gamle sår sammen, til at give sig.

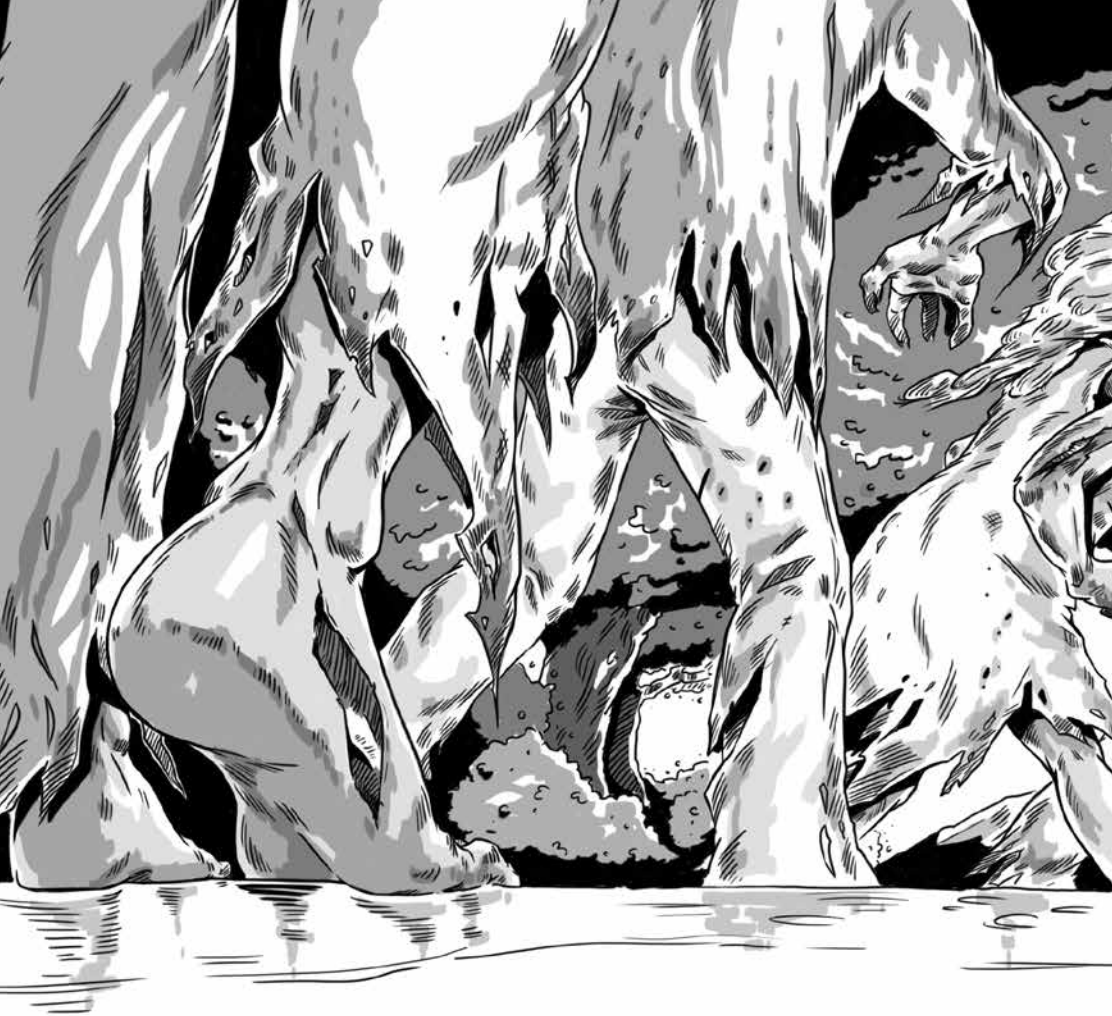
Jeg slår vildt ud efter zombien. Vandet skyller ind over mine fødder, og sand flyver rundt i luften. Bag mig kan jeg høre Iris smadre et kranie med et bat. Vi er på Matsu. Kenowas naboo. Vores opgave er at rense den for zombier.

”Har du brug for hjælp?” råber Iris.

”Nej, jeg klarer mig,” siger jeg og kaster mig bagover og lander på ryggen med hele min vægt på zombien. Det våde sand giver sig. Zombien synker i. Jeg presser dens hoved ned i sandet med skulderen.

Der går et par sekunder, før det går op for den, hvad der foregår. Så slipper den min skulder og hvæser.

Den forsøger at få sit ansigt væk fra sandet, men jeg har allerede fundet en skarp sten og banker den mod zombiens kranie, til det sprækker. Grå hjernemasse bliver blottet, og jeg hamrer stenen ind i den.

Zombiens krop gennemrystes af en sidste krampe, og den falder død om. Jeg kommer på benene og børster det våde sand af mig.

Men jeg er knap kommet op at stå, før en ny zombie angriber. Og den er ikke alene. Der kommer flere fra skoven. En hel flok kommer løbende mod os. De kan lugte vores kød. Selvom vi er døde, vil de stadig gerne æde os. Sulten lyser ud af deres øjne.

”Pis,” siger Iris. Hendes lange hår har revet sig ud af hestehalen, og hun har bidemærker på armene.

En zombie ligger død for hendes fødder.

Hun har hamret battet igennem dens øje.

”Vi må dele os!” råber Taji. Han er den ældste af os og er blevet vores uofficielle leder.

”Ben, Carlos, Gustav, kom med mig, vi angriber dem i skoven,” råber han. ”Iris og Alo, dræb de sidste på stranden.”

”Okay!” råber jeg. Jeg samler battet, som jeg tabte under den sidste kamp, op.

Jeg hæver det og stiller mig ved siden af Iris. Så kaster zombierne sig over os.

